

Phải gọi đó là một biên niên.

Gia đình anh Đoàn Văn Xuân

Biên niên này đánh dấu một khúc quanh. Chúng ta chưa thể tiên đoán cuộc cùng sẽ ra sao, nhưng sẽ còn biên niên chuyên, và có thể đưa tới các biên niên khác. Tên anh Đoàn Văn Xuân sẽ đi vào lịch sử Việt Nam, như tên anh Mohamed Bouazizi trong lịch sử nước Tunisie. Trong bài báo cuối tuần qua, Lê Phan đã nhìn thấy những điểm tương đồng trong hoàn cảnh hai người. Họ đều là những người dân bình thường sống trong xã hội.

Họ đều dùng sức lao động của mình, làm việc chăm chỉ và có sáng kiến. Họ không ai muốn “sinh sống,” không ai muốn chết vì chết, vì họ không mong gì họ là lo cho gia đình. Bouazizi, một sinh viên tốt nghiệp, sống ở thành phố thì xoay sống bằng nghề bán trái cây dỏ. Đoàn Văn Xuân là nông dân, người nông dân Việt Nam tiêu biểu, đứng mũi chèo thuyền trên đọt bún phèn miền Bắc biến thành ruộng, vườn, ao cá. Cả hai người cùng bị chính quyền địa phương tài tham những kẻ xấu họ đẩy tới “bức tường cùng.” Quả là bức tường cùng, không tìm đâu ra lối thoát. Anh Bouazizi, 26 tuổi, đã tự thiêu. Cái chết của anh khiến giới thanh niên phần nào nổi lên lật đổ chính quyền; châm ngòi cho Mùa Xuân Ả Rập năm 2011.

Anh Đoàn Văn Xuân may mắn còn sống sót. Với tuổi 49, anh đã được tin và can đảm để không tự hại mình; anh đã kiên nhẫn chờ đợi khi người bạn bàn giấy này tới bàn giấy khác xin người ta đồng cấp công lao khó nhọc của gia đình mình. Những anh và gia đình anh cũng bị đẩy tới “bức tường cùng” không khác gì Bouazizi; và họ đã phản kháng bằng cách nổi. Vấn đề Đoàn Văn Xuân có thể châm ngòi cho một cuộc nổi dậy của nông dân Việt Nam hay không? Dù chưa ai nghĩ sẽ có một cuộc nổi dậy, những biên niên mà anh gây ra cho thấy lịch sử Việt Nam có thể bước vào một ngã rẽ. Lâu nay, những vị nông dân biểu tình đòi đọt, xô xát với đám khuyến mãi của chính quyền địa phương, đều là những hành động tự phát. Những người cùng kêu oan, tiếng kêu la

Đi trong đám đông, người đi đầu của người kia, nếu có xô xát thì trách nhiệm cũng đổ cho người đi đầu.

Đoàn Văn Xuân là một biên cảnh được biết. Vì đây là người đầu tiên một nông dân thành phố có bé miêng, một thân một mình, đứng dậy khi oan; khi kêu oan mãi không được thì quyết tâm kháng cự lúc quân cướp kéo tới chiếm nhà mình. Khi họ chiếm được của huyện Tiên Lãng chuyển nhập vào sân nghiệp của một gia đình Đoàn Văn Xuân chỉ không liên quan đến người khác. Đoàn Văn Xuân không thuộc hàng xóm láng giềng, cũng không thuộc nào như những người khác. Đoàn Văn Xuân không thuộc hàng xóm láng giềng, cũng không thuộc nào như những người khác. Anh hoàn toàn “đi trong đám đông” như Triệu Văn Long đứng trước một trận quân Tào! Quân Tào đây là một đội của Công Sản với hai đội đi đầu là Lê Văn Hiến, Lê Văn Liêm. Hai anh em ruột làm chủ tịch huyện Tiên Lãng và chủ tịch xã Quang Vinh, đã bị y mưu lập kế, quyết tâm cướp cho bằng được một nhà đất mà anh Xuân khai phá, từ năm sáu năm nay. Họ đã bài binh bố trận, sẵn sàng hàng trăm công an, lính theo bắt đi và lính biên phòng, một lực lượng vũ trang hùng hậu của chế độ tài sản tư bản, kéo nhau đi cướp đất của một nông dân. Trong thời kỳ đó như thế, gia đình anh phải dùng bạo lực để phẫn nộ và giục giã máy móc bạo lực. Đúng là con giun bò xéo mãi phải quật lên.

Đoàn Văn Xuân là một biên cảnh, vì nó đã gây chấn động tới những lãnh tụ to đầu như các đảng cộng sản quy tụ. Có hai tay “cờ vờn trời cao” vẫn còn ngó nghiêng phía sau sân khấu khi lãnh tụ đứng quy tụ, là Đỗ Mười và Lê Đức Anh. Bình thường các ông già đang chuồn bọ ngày tang lờ này không bao giờ bàn đến công việc trên dân của đám đàn em. Những người này một người đã phá vỡ; chúng tôi tìm quan trọng của biên cảnh Đoàn Văn Xuân. Lê Đức Anh, từng đóng vai chủ tịch nước từ năm 1992 đến 1997, đã phải mở một bài phê bình về một tờ báo đứng đầu “chạy tới”.

Tại sao nói là Lê Đức Anh mưu chớ y tới? Thứ nhất, mưu của người cho các đảng Công Sản; Lê Đức Anh nói, “Có thể khẳng định chính quyền sai tại xã đội huyện!” Nói vậy tức là trút hết trách nhiệm lên cướp đầu, các chính quyền huyện và xã, và giới hạn trách nhiệm trong phạm vi như đó mà thôi.

Những sự thật đầu là nguyên nhân gây ra việc cướp đất dã man này? Nếu không có cái chế độ tài sản tư bản của đảng Công Sản Việt Nam thì làm sao sinh ra hai anh em Lê Văn Hiến và Lê Văn Liêm bao che nhau, đưa nhau lên làm chủ tịch, trên danh nghĩa một bè? Nếu hai anh em này sống trong một chế độ khác, có nền tảng pháp lý, có đảng chính trị đứng đầu lập trong Quốc Hội, có báo chí tự do, thì làm sao họ dám bày mưu lập kế suốt năm năm để cướp đất đai do công khai phá mà y chớ năm trời của gia đình Đoàn Văn Xuân? Ông Lê Đức Anh phê bình các cướp thủ hành đã “đổ sự việc kéo dài quá nhiều năm”. Ông Xuân đã kêu oan, kêu cứu bao năm trời

những người bệnh phẫn, huyết bệnh huyết. Họ đã có kế hoạch làm sân bay quốc tế mới trong vùng huyết Tiên Lãng. Khu đất bùn mà anh Đoàn Văn Vươn biến thành đất tốt sẽ có giá ngàn vàng. Cán bộ nắm quyền cho đất hay lấy đất, họ còn sợ ai nữa? Các chức vụ là một guồng máy đất nước lửa với nhau trong kế hoạch ăn cướp, miếng ngon nhai với bít sao đất?

Nếu không có đảng Cộng Sản Việt Nam thì ai ngăn cấm đoán quyền sở hữu đất đai, ai giành đất quyền làm chủ ruộng đất cho guồng máy nhà nước; bắt người nông dân chôn đất cho họ quyền sở hữu trong 20 năm, rồi nhà nước có thể đòi lại! Nhà nước là địa nào khi địa ra những quyền đất đai cho phép sở hữu cho đòi lại quyền sở hữu? Người dân nhìn lên chức vụ các quan chức cán bộ công sự toàn quyền quyền đất đai. Không có báo chí tự do, không có hội đoàn, không đảng phái đất đai, người dân không có một câu nào để lên tiếng phản đối những bắt công áp bức. Một chức vụ như vậy chức vụ khuyến khích cán bộ công quyền làm bậy. Phải nói, một chức vụ như thế đã tạo ra hệ thống các cán bộ làm bậy; không ai có thể công mà không tham nhũng.

Như thế mà ông Lê Đức Anh lại muốn đất hết thì lại lên đầu cá nhân các cán bộ cướp huyết và xã. Đúng là ông chủ muốn gì thì cho đảng Cộng Sản. Nói rõ hơn: Giữ thì những kẻ đi đầu khi đất đất; những kẻ đã lập ra đảng Cộng Sản; những kẻ đã dùng đảng Cộng Sản cướp chính quyền; những kẻ từ năm 1945 có dã tâm chiếm đất quyền chính trị nên tàn sát bao nhiêu người yêu nước không cùng chính kiến; những kẻ lại dùng lòng yêu nước của dân Việt Nam đất công đất quyền chính trị, đất quyền kinh tế cho một nhóm người. Bài phóng viên Lê Đức Anh là một chức vụ cho Ban Tuyên Huấn, địa xu hướng cho các báo các đài thi hành: Đất chức phép tha hồ phê bình hai anh em nhà Lê Văn Hiến, Lê Văn Liêm; những gì họ nói thì đó thôi. Tuy đất đất không đất thì cướp cao hơn! Đó cũng trở thành chức vụ cho Nguyễn Tấn Dũng, phải một cuộc đi đầu tra, kẻ thì hai anh em nhà đó, những không đi xa hơn một bước! Tất cả đất lòng chức vụ thì lại cướp đất!

Những, trong thế chức ông Lê Đức Anh còn muốn gì thì cho chính ông ta nữa. Các lãnh chức công sự với họ thì những chức lên tiếng nói khi muốn chức vụ thì. Còn khi đang cấm quyền thì họ chức vụ miếng miếng mà ăn thôi! Nếu đất đảng Cộng Sản sở hữu đất thì ai chịu trách nhiệm? Sau biên cảnh Đoàn Văn Vươn miếng người đã nhìn thấy chức vụ phản nòng lên khắp nước. Họ nói nhau: Chức vụ gì sẽ xảy ra? Không ai biết trước đất. Mùa Xuân ẤtROP đã tạo ra huyết sang thì bên Miền Đì. Công thức huyết Miền Đì dân chủ hóa có thể thúc đẩy những nhà trí thức và thanh niên Việt Nam muốn nhìn xa hơn, và can đảm hơn. Ai biết đất chức vụ gì sẽ xảy ra? Ông Lê Đức Anh chức vụ phải đất công an báo cáo tình hình nghiêm trọng như thế nào, cho nên ông miếng phải xuýt hi công khai miếng n. Nhân khi đất chức vụ cho cướp xã, cướp huyết, ông nói thêm, “Nếu thành phố Hội Phòng và trung huyết không xảy lý nghiêm vụ này thì rất nguy hiểm”. Nói như vậy là đất báo đất công guồng máy đất nước nguy cấp sở hữu đất. Những cũng chức vụ nói rằng nếu chức vụ đất sở hữu đất vì miếng biên cảnh này thì “Tôi đã bỏ mà! Tôi không có trách nhiệm nữa nhé!”.

Việc xuất hiện của Lê Đức Anh đã báo động phòng vệ cho thủy hạm đang run rẩy. Biên cảnh Đoàn Văn Vươn nêu chủ đề gây ra mất cuộc nổi dậy của nông dân Việt Nam như cảnh nhốt người bên Tunisie sau vụ anh Mohamed Bouazizi tự sát; thì cũng đánh dấu mất khúc quanh. Đảng Cộng Sản Việt Nam đang run rẩy. Vì run rẩy, ít nhất họ sợ lo tìm hiểu, họ cố gắng thoát thân tập thể của binh quân phiệt Miền Địch; thay vì chỉ lo mất mình ôm tị nạn chớ, họ cố gắng anh lo riêng “hệ cánh an toàn.” Nếu vậy thì biên cảnh Đoàn Văn Vươn cũng vẫn là mất khúc quanh quan trọng.